

VÍRA JE DŮVĚRA NAKROČENÁ K ČINU

Mat 4,35-41

kázání ze soboty 30. 5. 2015 – br. Csaba Čák

Téhož dne večer jim řekl: „Přeplavme se na druhou stranu!“ Opustili zástup a odvezli ho lodí, na které byl. A jiné lodí ho doprovázely. Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná. On však na zádi lodi na podušce spal. Učedníci ho probudí a řeknou mu: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: „Zmlkni, utiš se!“ I ustal vítr a bylo veliké ticho. Ježíš jim řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“ Zmocnila se jich veliká bázeň a říkali jeden druhému: „Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?“

Příběh utišení bouře na moři je nabit symboly a náznaky natolik, že je náročné je všechny dešifrovat. Evangelista Marek jej, asi záměrně, umístil na konec oddílu Ježíšových podobenství. Zkusme společně uvažovat, co tím pisatel asi sledoval.

Už samotná událost plavby (přechodu) z jednoho břehu na druhý je významnou symbolikou. Jistě si vzpomenete na jiné starobylé příběhy, ale možná i na obdobné biblické přechody. Přechod přes řeku Jordán, zázrak překročení moře, které se rozestoupilo, nebo na Chárona převozníka duší apod. Čtenáře můžou napadat různá vysvětlení: přechod z jednoho břehu na druhý může naznačovat vstup do nové reality, do nového života... anebo naopak přechod do toho co je ZA tímto (pozemským) životem.

Během plavby se loď dostává do nebezpečné situace. Možná až ohrožení života. Učedníci se najednou ocitají sami. Sami v obležení ohrožujícího živlu. Židé nebyli zrovna zkušenými mořeplavci. Pro židovského suchozemce znamenalo množství vody prostor, kde se ukrývalo nebezpečí. Místo, kde je hrozba. (Žalm 42,8) Učedníci se tu dostávají do krajní situace, jsou bezradní, bezmocní, osamoceni. Žalm 107,23-30

Učedníci se cítí osamoceni, i když sami jistě nebyli.

Příběh čtenáři ukazuje, že i v tak vypjaté situaci není sám. I když tady Bůh spí, není vidět, není slyšet, nijak se neprojevuje, ale je tam. I v situaci nejvyššího ohrožení je Bůh se svými nejbližšími, s učedníky... vždyť je k plavbě sám vyběhl...

Postoj spícího Ježíše Krista se rovná slovům Žalmu 4,9

Je to postoj odevzdanosti do rukou Božích. Proto může tak klidně spát, i když se nebezpečí valí přes hlavu a loď je už skoro plná. Ten klidný odevzdaný postoj narušují učedníci, kteří svého mistra budí s výčitkou. Tobě je jedno, že zahyneme?

Je snad lidské a normální se v takové bouřlivé situaci bát? Strach o život může sebou nést i ztrátu jistoty, důvěry.

Záznam událostí poukazuje na to, že Kristus vyplouvá ve společnosti svých nejbližších. Text to i naznačuje slovy: opustil zástup. V úvodu Marka 4 kap. oddílu s podobenstvími je vysvětlení důvodu řeči v podobenstvích. Ten se dozvídají také pouze nejbližší. Jakoby tato bouřlivá situace byla určená zejména těm nejbližším. Nejbližší by měli vědět a rozumět více, než ostatní. Měli by více důvěřovat Bohu...

Nemysleme si, že tento příběh je o tom, že svým nejbližším Bůh sjednává jakousi protekci. Když někdo bude Bohu blíž, sedět mu u nohou, stane se Jeho oblíbencem, tak mu v bouři života Bůh sjedná protekci u Otce... tak to není! Bůh není prodejní automat na

protekcí. **Tento příběh naopak poukazuje na víru, jako postupnou výchovu k samostatnosti.** Učedník nemá být pouze zmítán okolnostmi, větrem, živly. Nejde pouze o to snažit se o neustálou přítomnost u Kristových nohou, držet se jich jako klíště a domnívat se, že mu to přinese jistotu, víru a bezproblémový život. **Kristus svoje blízké vychovává a snaží se jim vštípit, že každý musí být schopen stát na svých nohou a umět se rozhodovat. To je skutečné lidstvo, dospělost. K dospělosti víry má stačit dvoji: přikázání lásky v mysli a víra v srdci. To i v situaci, kdy se mu z Boží strany nedostane viditelné pomoci.**

Na cestě víry od té nezralé k dospělé vede Bůh svými podobenstvími. Třeba podobenstvím o světle. Světlo, které přichází je samo o sobě užitečné, protože svítí. Svítí, i když je pod nádobou. Není ho sice vidět, ale je tam a z jeho hodnoty se nic neztratilo. Jenom je na chvíli zrovna zahaleno. Sama podstata světla je užitečná a nezáleží na tom či je, anebo není vidět. Když si člověk tu užitečnost uvědomí, přirozeně dá světlo na stůl, ne pod hrnec. No a i když je zdroj světla zrovna zahalen, tak právě prostřednictvím víry z něj můžeme čerpat energii, která nás nabíjí třeba pro konání dobra pro sebe a pro druhé. Nebo nás nabíjí právě pro chvíle, kdy je všude kolem tma a vlnobítí... Boží světlo nemůže přece uhasit ani smrt. Jenom ho na tři dny zahalí do skalního hrobu a na třetí den opět září všem.

Člověk dospělé víry to ví, a tak neztrácí víru a naději.

Apoštol Pavel to řekl slovy: Řím 8,38.39

Leckdy můžeme i my mít pocit, že jsme uprostřed bouřky a Ježíš zrovna spí. Bůh si snad dává šlofka, nebo co? Svět se nám hroutí před očima a pod rukama a nevidíme východisko. Je důležité si v takové chvíli uvědomit, že je stále na palubě. Toto uvědomění si Jeho přítomnosti (i když právě spí) není berličkou pro slaboduché, kteří nejsou schopni stát na vlastních nohách a potřebují Boha k tomu, aby zvládli život. Právě naopak. **Je to projev zralé dospělé víry, odevzdání a spolehnutí se. Je to zdroj síly k životu i k působení.**

Snad proto se Ježíš na své učedníky zlobí, že ho budí. Možná proto ta výtka „proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?“ Vysvětloval, učil, snad čekal, že porozuměli jeho podobenstvím.

Na závěr si dovolím se vás na něco zeptat:

Co vlastně víra je?

Říká se, že víra je dar. Víra je cesta. Víra je výrazem našeho vztahu k Bohu. Mému porozumění se nejvíce blíží výrok prof. Petra Pokorného: **„VÍRA JE DŮVĚRA NAKROČENÁ K ČINU!“**